

Nr 519.

Av herr **Gustafsson** i Bogla **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 206, angående vissa frågor rörande försvarets organisation.*

Den civila tekniska ingenjörspersonalen vid arméförvaltningens tygavdelning innehar extra anställning sedan 20—30 år tillbaka. Tjänsterna lämna inte några som helst möjligheter till ordinarie anställning och ge mycket små utsikter till befordringar. Dessa ingenjörer äro arméns äldsta tekniker och ha sysslat med arméns tekniska uppbyggnad såsom konstruktörer och kontrollanter och ha över huvud taget tillsammans med den militära personalen moderniserat arméns tekniska utrustning, såsom vapen, ammunition, pansar, luftvärn m. m.

Under beredskapstiden var detta arbete synnerligen betungande, och dessa ingenjörer hade sådana befattningar, att de ansågos nödvändiga för försvaret och ej fingo tagas i anspråk för andra befattningar eller andra verk. Då de nya arméingenjörerna började anställas 1941 — 1942 och en ny kategori ingenjörer för materielvården således tillkom, saknade dessa ingenjörer och vissa konstruktörer därför möjligheter att söka dessa anställningar.

Denna grupp — 270 man — har som ovan framhållits ingen som helst möjlighet till ordinarie anställning trots att den innesluter både civilingenjörer, läroverksingenjörer och över huvud taget består av personal med lång praktisk erfarenhet, vilken personal under hela arméns tekniska uppbyggnad gjort synnerligen förtjänstfulla insatser.

Försvarskommitténs förslag beträffande ingenjörspersonalen vid armén — till vilket förslag föredragande departementschefen anslutit sig i proposition nr 206 — innebär, att ordinarie anställning skulle kunna erhållas endast av de nytillkomna arméingenjörerna, medan den här tidigare omnämnda gruppen av äldre ingenjörer och konstruktörer alltfört skulle sakna alla möjligheter till ordinarie anställning. Därest inte denna personal kan erbjudas ordinarie anställning, måste betydande svårigheter uppkomma att täcka detta personalbehov, vilket med hänsyn till arbetsuppgifternas vikt och betydenhet kan medföra vittgående olägenheter. Det är således också ur såväl tjänste- som statsnyttosynpunkt nödvändigt, att även denna lägre personal kan erhålla ordinarie anställning. Det är nämligen otänkbart, att det arbete, som de äldre ingenjörerna och konstruktörerna ha utfört och fortfarande ha sig ålagt, skulle kunna utföras lika bra

av aldrig så högt utbildad men praktiskt oerfaren personal. För att trygga personalbehovet av just denna personal synes det nödvändigt att också ge denna grupp möjlighet till ordinarie anställning. Vid sidan av de föreslagna arméingenjörsbeställningarna, för vilka således civilingenjörsexamen skulle erfordras, böra alltså inrättas andra lägre ordinarie tjänster, som kunna tillsättas med tanke just på att fylla det föreliggande behovet av praktiskt erfaren ingenjörspersonal. Tjänsterna torde lämpligen kunna inplaceras såsom ordinarie i nuvarande eller föreslagna lönegrader, och reformen skulle således kunna genomföras utan några ökade lönekostnader. Ordinarie anställning för i vart fall en del av denna personal synes desto mer befogad som vissa av ifrågavarande tjänstemän äro placerade såsom detaljchefer jämsides med officerare och de nya arméingenjörerna. De i tjänsten äldsta av dessa som detaljchefer placerade böra i första hand komma i fråga för ordinarie anställning.

Det vore synnerligen lämpligt, om åtminstone ett mindre antal ordinarie tjänster kunde inrättas för denna personal vid arméförvaltningens tygavdelning samtidigt med inrättandet av de ordinarie arméingenjörsbeställningarna för att på så sätt undvika, att de berörda enskilda tjänstemännen anse sig illa behandlade från statens-arbetsgivarens sida, vilket eljest torde vara oundvikligt.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära utredning om inrättandet av ordinarie beställningar för här omnämnd lägre ingenjörspersonal och konstruktörer vid arméförvaltningen, samt framläggande för riksdagen av det förslag, som utredningen kan föranleda.

Stockholm den 5 maj 1948.

Edvin Gustafsson
i Bogla.

Henry Allard.

Carl Hoppe.